

Sygn. akt I C 1419/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Andrzej Kirsch

Protokolant st. sek. sąd. Joanna Makać

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa F. J.

przeciwko E. P.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. uznaje za bezskuteczną w stosunku do powoda F. J. czynność prawną w postaci umowy darowizny, na podstawie której pozwana E. P. nabyła własność nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny oznaczony numerem (...), składający się z trzech pokoi, kuchni, przedpokoju i łazienki z wc o powierzchni 54,43 m², położony przy ulicy (...) w S., wraz z pomieszczeniem przynależnym do powyższego lokalu w postaci komórki nr 93 o powierzchni użytkowej 4,30 m² zlokalizowanej w podpiwniczeniu budynku, a nadto wraz z udziałem wynoszącym (...) (pięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt trzy łamane pięćset sześćdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta dwa) części we współwłasności nieruchomości składającej się z działki gruntu położonej w S. i oznaczonej numerem ewidencyjnym (...) o powierzchni 0,5147 ha i takim samym udziałem we współwłasności części wspólnych budynku i urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali, dla którego to lokalu w Sądzie Rejonowym w Siedlcach prowadzona jest księga wieczysta oznaczona numerem (...), zawartą pomiędzy M. G. i pozwaną E. P. w dniu 12 maja 2016 r. (Rep. A (...)) w Kancelarii Notarialnej w S. przed notariuszem A. P., w celu ochrony wierzytelności powoda F. J. wynikającej z umowy poręczenia zawartej w dniu 14 października 2014 r. w S. pomiędzy T. W. i M. G., stanowiącej kwotę 407.000 zł (czteryście siedem tysięcy złotych),

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanej E. P. na rzecz powoda F. J. kwotę 12.917 zł (dwanaście tysięcy dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1419/16

UZASADNIENIE

W dniu 12 grudnia 2016 r. wpłynął do Sądu Okręgowego w Siedlcach pozew F. J., w którym wniósł o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda F. J., w zakresie wierzytelności wynikającej z umowy poręczenia z dnia 14 października 2014 r. zawartej pomiędzy M. G. a T. W. w wysokości 407.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, umowy darowizny oraz umowy służebności osobistej zawartej

przed notariuszem A. P. w dniu 12 maja 2016 r. pomiędzy M. G. a pozwaną E. P., dotyczącej nieruchomości położonej w S. przy ulicy (...) lokal (...), dla której w Sądzie Rejonowym w Siedlcach prowadzona jest księga wieczysta oznaczona numerem (...).

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że w dniu 14 października 2014 r. poprzednik prawny powoda – T. W. zawarł z J. G. umowę pożyczki, na mocy której T. W. pożyczył J. G. kwotę 380.000 zł. Pożyczka za cały okres jej trwania wraz z odsetkami w łącznej kwocie 407.000 zł miała zostać zwrócona do dnia 13 kwietnia 2016 r. Tego samego dnia wierzyciel T. W. zawarł z żoną J. G.– M. G. umowę poręczenia, mocą której zobowiązała się ona wykonać zobowiązanie na wypadek jego niewykonania przez pożyczkobiorcę J. G.. Powód podniósł, że J. G. nie wywiązał się z umowy pożyczki i dlatego też T. W. skierował przeciwko niemu pozew, co skutkowało wydaniem przeciwko J. G. w dniu 11 lipca 2016 r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie XXV Nc 552/16. Z kolei postanowieniem wydanym w dniu 24 sierpnia 2016 r. w sprawie XXV Co 121/16, Sąd Okręgowy w Warszawie nadał klauzulę wykonalności powyższemu nakazowi zapłaty także przeciwko małżonce dłużnika M. G. z ograniczeniem do majątku objętego wspólnością małżeńską. Powód podniósł, że na wniosek T. W. wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne przeciwko J. G. i M. G., które w konsekwencji okazało się całkowicie bezskuteczne. Powód stwierdził, że w dniu 24 listopada 2016 r. zawarł z T. W. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której nabył m.in. wierzytelność przysługującą T. W. w stosunku do M. G.. Powód uzyskał również informację, że w dniu 8 kwietnia 2016 r. dłużniczka M. G. nabyła własność nieruchomości, tj. odrębną własność lokalu mieszkalnego, położonego w S. przy ulicy (...), której własność przeniosła następnie na rzecz swojej matki E. P. (pозwanej) umową darowizny zawartą w dniu 12 maja 2016 r. Tego samego dnia obie panie zawarły umowę, mocą której ustanowiona została w powyższym lokalu na rzecz darczyńcy M. G. dożywotnia służebność osobista. Powód podniósł, że dokonując darowizny posiadanego lokalu mieszkalnego dłużniczka M. G. stała się niewypłacalna i niewątpliwie dokonała tej czynności w celu pokrzywdzenia wierzyciela.

W dniu 28 marca 2017 r. wpłynęła do akt sprawy odpowiedź na pozew pełnomocnika pozwanej, w której nie uznano powództwa, wniesiono o jego oddalenie i obciążenie powoda kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniesiono, że pozwana nie miała świadomości o zobowiązaniach J. G., jak również o zawieranych umowach dotyczących tych zobowiązań. Pełnomocnik pozwanej stwierdził, że przyczyna, dla której M. G. podarowała swojej matce (pозwanej) lokal mieszkalny, była obawa o swoje życie i zdrowie. Obawy te miały uzasadniać groźby bezprawne kierowane przez J. G. pod adresem żony M. G., za które J. G. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach, wydanym w sprawie II K 490/16. Pełnomocnik pozwanej podniósł również, że J. G. zapewnił swoją żonę o spłacie wszystkich swoich zobowiązań (k. 82-85).

Na rozprawie w dniu 16 listopada 2017 r. pełnomocnicy stron podtrzymywali swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie (stanowiska pełnomocników stron zarejestrowane na rozprawie w dniu 16 listopada 2017 r. – 00:18:01-00:20:52).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 14 października 2014 r. T. W. zawarł z J. G. umowę pożyczki, na mocy której pożyczył J. G. kwotę 380.000 zł. Pożyczkobiorca zobowiązał się zwrócić pożyczkę w terminie do dnia 13 kwietnia 2016 r. wraz z odsetkami umownymi w kwocie 27.000 zł, tj. łączną kwotę 407.000 zł (**dowód: umowa pożyczki z dnia 14 października 2014 r. – k. 13-17**).

W dniu 14 października 2014 r. T. W. zawarł z żoną dłużnika J. G.– M. G. umowę poręczenia, w której poręczyła ona za zobowiązanie męża J. G. w łącznej kwocie 407.000 zł i zobowiązała się wykonać względem wierzyciela zobowiązanie, na wypadek nie wykonania zobowiązania przez dłużnika J. G.. M. G. złożyła własnoręczny podpis pod umową poręczenia (**dowód: umowa poręczenia z dnia 14 października 2014 r. – k. 160-161**).

Dłużnik J. G. nie wykonał zobowiązania wynikającego z umowy i nie zwrócił T. W. w umówionym terminie kwoty pożyczki wraz z odsetkami umownymi.

W dniu 11 lipca 2016 r. w sprawie XXV Nc 552/16 Sąd Okręgowy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym zobowiązał J. G. do zapłaty na rzecz T. W. kwoty 407.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania (**dowód: nakaz zapłaty SO w Warszawie wydany w dniu 11 lipca 2016 r. w sprawie XXV Nc 552/16 – k. 20**).

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2016 r. wydanym w sprawie XXV Co 121/16 Sąd Okręgowy w Warszawie nadał klauzulę wykonalności powyższemu nakazowi zapłaty również przeciwko małżonce dłużnika J. M. G. (**dowód: postanowienie SO w Warszawie wydane w dniu 24 sierpnia 2016 r. w sprawie XXV Co 121/16 – k. 21-22**).

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2016 r. wydanym w sprawie Km 6096/16, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sochaczewie A. B. umorzyła na podstawie art. 825 pkt 1 kpc postępowanie egzekucyjne przeciwko J. G. i M. G. (**dowód: postanowienie komornika z dnia 24 listopada 2016 r. wydane w sprawie Km 6096/16 – k. 22**).

W dniu 24 listopada 2016 r. T. W. przelał na rzecz powoda F. J. m.in. wierzytelność przysługującą mu wobec dłużniczki M. G., stanowiącą kwotę 407.000 zł (**dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 24 listopada 2016 r. – k. 23-27**).

W listopadzie 2015 r. J. i M. małżonkowie G. sprzedali zabudowaną nieruchomość gruntową, położoną w S. przy ulicy (...), za kwotę około 950.000 zł. Uzyskaną ceną sprzedaży małżonkowie podzielili się po połowie (**dowód: częściowe zeznania świadka M. G. złożone na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2017 r.**).

W dniu 8 kwietnia 2016 r. M. G. kupiła nieruchomość, tj. odrębną własność lokalu mieszkalnego, położonego w S. przy ulicy (...) i oznaczonego numerem 222, wraz z pomieszczeniem przynależnym i odpowiednim udziałem we współwłasności nieruchomości gruntowej oraz części budynku i urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali, za kwotę 255.000 zł (**dowód: częściowe zeznania świadka M. G. złożone na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2017 r.**).

W dniu 12 maja 2016 r. M. G. zawarła ze swoją matką E. P. umowę darowizny, mocą której przeniosła na matkę własność nieruchomości lokalowej opisanej powyżej, wraz z pomieszczeniem przynależnym i udziałem we współwłasności nieruchomości gruntowej i części wspólnych budynku. Zawarły również umowę, mocą której ustanowiona została na rzecz M. G. dożywotnia służebność osobistą polegająca na prawie korzystania przez M. G. z całego lokalu (**dowód: umowa darowizny i służebności osobistej z dnia 12 maja 2016 r. – k. 86-89**).

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2017 r. Prokuratura Rejonowa w Siedlcach umorzyła postępowanie w sprawie doprowadzenia M. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 407.000 zł i podrobienia jej podpisu jako poręczyciela na umowie poręczenia z dnia 14 października 2014 r., wobec stwierdzenia, że brak było danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czyny zabronionej (**dowód: postanowienie o umorzeniu z dnia 19 czerwca 2017 r. w aktach PR 1 Ds. (...)2016 Prokuratury Rejonowej w Siedlcach – k. 333-335 w aktach prokuratorskich**).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 527 par. 1 kc „gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć”. Paragraf 2 powyższego artykułu stanowi natomiast, iż „czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli w skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności”. W świetle powyższej regulacji nie ulega wątpliwości, że przesłankami skargi pauliańskiej jest: 1) pokrzywdzenie wierzyciela, które jest wynikiem czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią i uzyskania przez osobę trzecią korzyści majątkowej, 2)

działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela i 3) wiedza lub możliwość, przy zachowaniu należytej staranności, dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią. Paragraf 3 art. 527 kc łagodzi jednak rygory dowodowe wynikające z paragrafu pierwszego, poprzez ustanowienie określonego w nim domniemania. Polega ono na tym, że w razie wykazania, że dłużnika łączył z osobą trzecią stosunek bliskości, wierzyciel nie ma obowiązku udowadniania, iż osoba trzecia wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć o świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzyciela. Z kolei najdalej idące ułatwienia w realizacji skargi pauliańskiej przewiduje **art. 528 kc**. Zgodnie z jego treścią, w sytuacji, gdy osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, okoliczność, iż osoba ta wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, pozostaje bez znaczenia. Jedynym wymogiem jest wykazanie, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. W doktrynie prawa cywilnego ugruntowany jest pogląd, że korzyścią majątkową bezpłatną jest korzyść uzyskana nie tylko w wyniku darowizny, ale także uzyskana w wyniku każdego innego przysporzenia, jeżeli osoba, która dokonała tego przysporzenia, nie otrzymała w zamian korzyści majątkowej stanowiącej jego ekwiwalent.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z umową darowizny zawartą w dniu 12 maja 2016 r. Nie ulega zatem wątpliwości, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia właśnie z korzyścią, którą pozwana E. P. uzyskała bezpłatnie.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozostawia wątpliwości, że w dniu 12 maja 2016 r. (data zawarcia umowy darowizny) M. G. była dłużnikiem powoda F. J.. Zadłużenie na rzecz powoda wynikało z umowy poręczenia z dnia 14 października 2014 r., mocą której M. G. zobowiązała się spłacić łączną kwotę 407.000 zł, na wypadek nie spłacenia jej przez dłużnika głównego – J. G.. Powyższą wierzytelność powód F. J. nabył od T. W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności, która została zawarta w dniu 24 listopada 2016r. Jak wynika z treści powyżej umowy, F. J. nabył w stosunku do M. G. wierzytelność w łącznej kwocie 407.000 zł. Składała się na nią kwota główna, tj. kwota 380.000 zł oraz odsetki umowne w kwocie 27.000 zł.

Okoliczności podnoszone przez pełnomocnika pozwanej, jakoby podpis M. G. pod umową poręczenia z dnia 14 października 2014 r. został sfalszowany, nie zostały w sprawie potwierdzone żadnym obiektywnym dowodem. Zeznania świadka M. G. złożone w tym zakresie uznane zostały przez Sąd Okręgowy za nieszczerze i złożone wyłącznie na użytek niniejszego procesu. Jak podniesiono w ustalonym w sprawie stanie faktycznym, postępowanie prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Siedlcach w zakresie usiłowania doprowadzenia M. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości oraz podrobienia jej podpisu na umowie poręczenia, zostało umorzone z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego. Prokurator nie przeprowadził w postępowaniu przygotowawczym dowodu z opinii biegłego z zakresu pisma, ale nic nie stało na przeszkodzie, aby takowy wniosek pełnomocnik pozwanej złożył w niniejszej sprawie cywilnej. Niestety, w tym zakresie strona pozwana nie podjęła inicjatywy dowodowej.

Stanowiska Sądu nie mogły również zmienić zeznania M. G., która twierdziła, że darowizny odrębnej własności lokalu na rzecz matki dokonała z obawy przed mężem J. G.. Absolutnie nie ma związku pomiędzy tymi okolicznościami, a za kierowanie gróźb karalnych pod adresem swojej żony, J. G. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach. Podobnie należało potraktować twierdzenia świadka M. G., że dokonując darowizny odrębnej własności lokalu na rzecz matki, była przekonana o spłaceniu przez męża J. G. wszystkich ciążących na nim zobowiązań finansowych. Na powyższą okoliczność brak w niniejszej sprawie jakiegokolwiek obiektywnego dowodu. Z kolei zgromadzone w sprawie dowody świadczyły o czymś zgoła odmiennym.

Jak podniesiono powyżej, wierzyciel może domagać się uznania czynności prawnej za bezskuteczną, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Dłużnik ma taką świadomość wówczas, gdy zdaje sobie sprawę, że wskutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzyciela z jego majątku. Świadomość pokrzywdzenia wierzyciela musi istnieć w chwili dokonania czynności prawnej, ale nie musi ona dotyczyć osoby konkretnego wierzyciela. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak również poglądach doktryny prawa cywilnego ugruntowane jest stanowisko, że pokrzywdzenie wierzyciela (wierzycieli) nie musi być zamiarem dłużnika (dłużników). Wystarczy, żeby dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności.

Dla Sądu orzekającego w niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że M. G. można przypisać świadomość działania z pokrzywdzeniem wierzyciela w dacie zawarcia w dniu 12 maja 2016 r. umowy darowizny. Skoro M. G., mając pełną świadomość swojego zadłużenia w kwocie 407.000 zł wynikającego z umowy poręczenia, mimo to decyduje się w dniu 12 maja 2016 r. na nieodpłatne przeniesienie na rzecz swojej matki E. P. odrębnej własności lokalu mieszkalnego, który zakupiła ledwie miesiąc wcześniej, to nie sposób nie przypisać jej choćby przewidywania możliwości pokrzywdzenia wierzyciela. Tym bardziej, że jak wynika z materiału dowodowego, M. G. wyzbyła się w ten sposób jedynego wartościowego składnika majątkowego. Nie posiadała ona w dacie umowy darowizny ani oszczędności finansowych, ani stałego zatrudnienia, a prowadzony przez nią sklepik szkolny w zasadzie nie przynosił dochodów.

Jak podniesiono powyżej, z uwagi na to, że w wyniku umowy z maja 2016 r. pozwana E. P. uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, jej wiedza o tym, że dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzyciela, pozostaje bez znaczenia. Należy wspomnieć również, że pozwana E. P. jest matką M. G., a więc osobą pozostającą z dłużnikiem w bliskim stosunku. Zatem istnieje ustawowe domniemanie, że w dacie czynności prawnej wiedziała ona, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. W niniejszym procesie E. P. tego domniemanie nie obaliła.

Paragraf 2 art. 527 kc stanowi, iż z pokrzywdzeniem wierzyciela mamy do czynienia wówczas, kiedy w wyniku czynności prawnej dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Pokrzywdzenie jest wynikiem takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub opóźnienie zaspokojenia wierzyciela. To, czy czynność dłużnika krzywdzi wierzyciela, należy oceniać na dzień zaskarżenia dokonanej przez dłużnika czynności. Dłużnik jest niewypłacalny wówczas, gdy cały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie długów. Dowodem niewypłacalności dłużnika może być nieskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko dłużnikowi, ale także wszelkie inne dowody stwierdzające, że dłużnik zaprzestał spłacania długów. Z kolei niewypłacalność dłużnika w stopniu wyższym obejmuje utrudnienie i opóźnienie zaspokojenia.

Nie ulega wątpliwości, że podarowanie nieruchomości lokalowej pozwanej, uniemożliwiło wyegzekwowanie należności przez powoda F. J.. Argumentów do poczynienia powyższych ustaleń dostarczyły zeznania dłużniczki M. G., w których stwierdziła, że obecnie nie posiada wartościowego majątku, nie posiada zasobów finansowych, a jej działalność gospodarcza nie przynosi dochodów. Ponadto, prowadzone z wniosku pierwotnego wierzyciela T. W. postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikom J. G. i M. G. okazało się bezskuteczne.

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zaistniały wszelkie ustawowe przesłanki do uznania za bezskuteczną w stosunku do powoda czynności prawnej polegającej na zawarciu w dniu 12 maja 2016 r. umowy darowizny. Uznanie to nastąpiło w celu ochrony wierzytelności powoda, która została szczegółowo opisana w wyroku.

Ponieważ przedmiotem skargi pauliańskiej może być czynność prawna, w wyniku której osoba trzecia uzyskuje korzyść majątkową, a taką niewątpliwie nie była umowa ustanowienia służebności osobistej, w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. Oczywiście jest, że korzyść majątkową przysporzyła pozwanej E. P. umowa darowizny, mocą której nieodpłatnie nabyła własność odrębnej własności lokalu mieszkalnego, nie zaś umowa służebności osobistej, ponieważ w jej wyniku wręcz obciążyla ona swój majątek. Podobnie rzecz się miała w przypadku wyartykułowania w pozwie żądania uznania za bezskuteczną wobec wierzyciela czynności prawnej w celu ochrony wierzytelności w zakresie przewyższającym kwotę 407.000 zł, tj. odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 407.000 zł za okres od dnia 14 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie dłużniczki M. G., wprost zostało to podniesione w uzasadnieniu pozwu, wynikało z zawartej przez nią z T. W. umowy poręczenia, nie zaś z postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 sierpnia 2016 r. (XXV Co 121/16), mocą którego nadano klauzule wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu przeciwko J. G. – także przeciwko jego żonie M. G.. Zapisy umowy poręczenia z dnia 14 października 2014 r., a w szczególności umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 listopada 2016 r., przekonują, że powód F. J. nabył wierzytelność w stosunku do M. G. tylko w zakresie kwoty 407.000 zł, na którą składała się kwota główna (pożyczka w wysokości 380.000 zł) oraz odsetki umowne w kwocie 27.000 zł. Zatem w

zakresie wierzytelności w postaci odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 407.000 zł za okres od dnia 14 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, powództwo zostało oddalone.

Biorąc pod uwagę, że powód jedynie w nieznacznym zakresie uległ w swoim żądaniu, Sąd zasądził na jego rzecz zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości, tj. w kwocie 12.917 zł, na którą składało się minimalne wynagrodzenie pełnomocnika procesowego (5.400 zł), opłata sądowa od pozwu (7.500 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).